

Marcel Geurden en Henri Vroonen

Om meer te weten te komen over de periode van de jaren 50-60 zijn we een avond naar Marcel Geurden getrokken. Samen met Henri Vroonen hebben we ons meer dan geamuseerd toen ze anecdotes vertelden over die tijd van toen.

Als inleiding tot het eigenlijke waterpolofestijn kregen we een les in de nobele kunst van het vissen. De liefde voor het water is bij beiden gebleven en alzo hebben ze zich vol overgave gestort op het visgenot. De week na onze ontmoeting zouden ze trouwens samen naar Ierland trekken om de Ierse wateren te ontginnen en er de nodige forellen, ritsen en zalmen aan de haak te slaan.

Toen ze dan eindelijk hun nieuwe grote waterliefde aan de kant schoven om over waterpolo te beginnen was de sfeer natuurlijk daar.

De schoonste herinnering van Marcel gaat terug naar 1948. Onvergetelijk noemde hij de beslissende wedstrijd voor de titel van dat jaar. Net als onze beslissende wedstrijd in 1978, was dertig jaar geleden de allerlaatste wedstrijd van het seizoen de beslissing over al dan niet kampioen spelen. Hasselt stond één punt achter op Standard en de laatste wedstrijd ging door in het Luikse bad. Winnen was dus de enige mogelijkheid om naar tweede klasse door te stoten. Op een paar seconden van het einde luidt de stand, na een hard bevochten wedstrijd, 3-3. En Standard is in de aanval. Een Hasseltse speler snoept de bal af van Standard. Een verre pas naar voor waar Albert Claes aan de zijkant van het bad op de viermeterlijn zich één meter van zijn bewaker heeft losgezwommen. Alber onderneemt een wanhoopspoging. Vanuit die onmogelijke hoek keilt hij, met gestrekte arm, de bal over het water naar het doel. De Waalse keeper ziet de schicht niet aankomen en de bal zit. Hasselt is, op enkele tienden van een seconde van het einde, kampioen en promoveert naar tweede.

De waterpolocarrière van Marcel Geurden begint eigenlijk onder de oorlog. Vermits het nationale kampioenschap in die periode stil lag, werd er door het Atheneum een ploeg gevormd van allemaal jonge kerels. De S.C.A. (Swimming Club Atheneum) speelde die jaren verschillende wedstrijden in Tienen, Leuven, Diest en St.-Truiden. De hardnekkigste wedstrijden waren uiteraard die tegen het College van Hasselt. De plezierigste die in Tienen. Daar kreeg men immers na iedere wedstrijd één kilo suiker, een pakje Belga en een toet tabak. Dat waren in die tijd dingen van onschatbare waarde. De reis werd met de trein gemaakt en dat was ook een belevenis op zich. Later werd dan vertrokken met de camion van Van Heffen en de taxi van Stan, daar hebben we het al over gehad met Maurice Hoex.

Henri Vroonen betwistte zijn eerste wedstrijd op een toernooi in Vilvoorde. Na enkele hard betwistte wedstrijden werd de finale bereikt tegen de Bruinvissen uit Nederland. Tegen de semi-profs werd het een 8-1 nederlaag. Eén van de plezierigste anecdotes uit Luik waren de wedstrijden in de Maas. Groot voordeel was het om stroomafwaarts te mogen beginnen. Net als in Visé kwam de bal je daar tegemoet gedreven. Spijtig genoeg duurde dat maar één time. In die tijd werd er immers gespeel over twee times van 10 minuten. Marcel Geurden herinnert zich van toen dat, indien de toss gewonnen werd, de wedstrijd al half gewonnen was. Als kapitein koos hij dan de diepe zijde van het bad om te beginnen. Als ploeg van niet-zwemmers werd louter op verdediging gespeeld en eens in de ondiepe zijde werd lustig de aanval gepropageerd.

Wat ook een voordeel was voor de Hasseltse spelers was het reglement, dat bepaalde dat bij een fout iedere speler op zijn plaats moest blijven liggen. Zo gebeurde het veel in Luik dat de toenmalige Belgische kampioen en recordhouder op de 100m crawl, Bicca, zich steeds weer loszwoom van zijn Hasseltse tegenspeler maar ongelukkig voor hem maakten zijn maats nogal veel fouten. Voor Bicca's tegenstrevers was dit natuurlijk de ideale gelegenheid om alleen voor de doelwachter te komen en te scoren. Andere Luikse vedetten in die tijd waren Pierson

(ex nationaal zwemtrainer) en een jeugdige belofte Merlot. En die toenmalige belofte speelt nu nog.

Dat Hasselt een ploeg van niet-zwemmers was bewijst de anecdote die Henri Vroonen zich herinnert. Na ieder doelpunt kroop Theo Hox uit het water en kwam terug gewandeld langs de kant. Het was namelijk zo dat na ieder doelpunt terug werd opgezwommen en Theo vond die 25 meter terug toch een beetje ver en te vermoeiend. Dat de scheidsrechters zich dikwijls ergerden aan zijn optreden raakte zijn kouwe kleren niet. Een ander memorabel feit was een wedstrijd tegen Standard. Hasselt wint bij het eindsignaal met 2-1. Maar bij de controle van de chrono blijkt dat er nog een volle minuut te spelen is. Die wordt dan maar bijgespeeld, maar tot overmaat van ramp krijgt Standard een strafschoep toegewezen. Met bravoure stopt Marcel Geurden die penalty en redt alzo de overwinning voor zijn ploeg.

Leuven nodigde de Hasselaren eens uit om een propagandawedstrijd te komen spelen. Men had namelijk het plan opgevat om na jaren inactiviteit terug te starten met een waterpoloploeg. In een beleefd opgestelde brief vroeg het Leuvens bestuur een niet te sterke ploeg te sturen om de wedstrijd niet op een Waterloo te laten eindigen voor de lokalen. Hierop werd graag ingegaan en Jeanke Vroonen werd het eerste time zelfs in de goal gelegd. Maar alras bleek dat de Petermannen de Hasselaren een vuile toer hadden gelapt. Vanuit Mechelen, dat toen in eerste nationale speelde, hadden zij een paar mannen als versterking laten aanrukken. De verzwakte Hasseltse ploeg stond na het eerste time natuurlijk in het krijt met 4-0. En vervangen mocht in die tijd nog niet. In het tweede time werd natuurlijk de aanvalstorm geroerd maar het mocht niet baten, da Hasselaren strandden op 5-4. Nog was het niet gedaan. De Leuvenaren vonden dat een vriendschappelijke wedstrijd moest eindigen met een vechtpartij en dateindigde natuurlijk in je reinste Chigacostijl. Roger Van Houtteghem diende naar de dokter gevoerd om gehecht te worden.

De memorabelste wedstrijd uit de jaren vijftig was echter die tegen Ensival. Vechten was er iedere keer bij, anders was de wedstrijd niet compleet geweest. Het ijskoude water is waarschijnlijk alle waterpolospelers uit verschillende generaties bekend. Ensival was het synoniem van kou lijden. Marcel heeft ooit keeper gespeeld met een trui aan. De toenmalige scheidsrechter heeft dat maar oogluikend toegestaan. Henri Vroonen denkt met weemoed terug aan de spekskes (dat malse snoepgoed) die in wittekes gedoopt werden en dan uitgezogen werden om warm te krijgen. Meer dan eens werd er in dat bad met polaire temperaturen verkleumde spelers uit het water gehaald. Het gebeurde ook meer dan eens dat door de massa's wittekes de wedstrijd werd aangevangen in staat van ontbinding. Maar dat was nog plezanter. Toen Henri in een wedstrijd zijn ooglid scheurde werd er geen dokter gevonden en gelastte de plaatselijke tandarts zich maar met de hechting. "Gelukkig heeft hij mijn oog toen niet geplombeerd", lacht Henri. Het was ook een arbiter van Ensival die Yvan Geurden een schorsing bezorgde. In een hard bevochten wedstrijd tegen Verviers oordeelde Yvan dat bedoelde scheidsrechter toch wat teveel in het voordeel van de Waalse ploeg had gefloten.

Na de wedstrijd liep hij achteloos achter hem door en een kleine duw volstond om hem in het water te kegelen. Gelukkig wist de brave man niet met zekerheid wie het juist geweest was, zodat Yvan met het voordeel van de twijfel slechts één maand schorsing kreeg. Ondanks alles bleken de mannen van Ensival na de wedstrijd toch de slechtsten niet en werd er regelmatig op oxo getraceerd.

Wat de post-poloactiviteiten betreft zijn er een massa anecdotes te vertellen, teveel om allemaal aan te halen. De meest markant zijn de trp naar "Germany" waarover Maurice Hoex het al heeft gehad. Maar wat Maurice ons niet verteld heeft was dat de Hasseltse waterpoloploeg in haar toenmalig beschonken toestand Duitsland gewoon niet binnen mocht. Die memorabele nacht werd dan maar in Maastricht doorgebracht. De dag erop vond de toenmalige juffrouw Wallaert, die later mevrouw Geurden werd, dat alle vrouwen zo een lang

gezicht trokken toen ze aankwamen, in het zwembad. Het waren uiteraard alleen de getrouwen die men betrap had, de verloofden wisten op dat moment nog van niets. Die avond waren er dan ook een hoop zuur gezichten meer.

Een ander minder aangename anecdote is de carnavalstoet van 1951. De foto van de Hasseltse die 's anderendaags in de kranten verscheen was er de oorzaak van dat Yvan Geurden met zijn klikken en klakken buitenvloog op de ambachtschool. Ook in de periode 50-60 waren er twee gastspes bij de K.H.Z.V. De firma Frijns had uit Doornik twee gebroeders laten overkomen, die specialist waen in het wijnproeven. Zij stonden in voor de aankoop van nieuwe wijn. Deze gebroeders Derbaudrenghin speelden ook waterpolo en door hun verblijf in Hasselt vonden ze al snel de weg naar de Willekensmolenstraat.

Zoals in de vorige bijdragen al gemeld, was de Jekerstraat in Tongeren een vaste ankerplaats voor de Hasseltse poloploeg. Op een keer waren ze in een café beland met een niet al te vriendelijke patron. Toen iemand per ongeluk een glas omstootte, vloog de man uit dat het tien frank extra was. Henri vronen duwde de man twintig frank in zijn handen en sloeg prompt een tweede glas tegen de vloer. Ook in het voorval met de indianendans en het vreugdevuur is een onuitwisbare herinnering. Maar de lippenstift waarover Maurice ons vertelde was wel degelijk echte verf die Jeanke Vronen ergens op de toiletten gevonden had. En ook die verf was onuitwisbaar.

We hebben laat in de nacht zelf het initiatief moeten nemen om door te gaan. Marcel en Henri bleven herinneringen ophalen. Wij zijn er zeker van dat zijzelf nog het meeste plezier hebben beleefd met het oprakelen van hun waterpoloesbattermenten en van de kwajongensstreken.